

[Jørgen Gram.]

af højeste tyske domstol fastslået at være lov. Der står deri bl. a.:

„Bekendelsen til det danske folkefællesskab og den danske kultur er fri. Den må hverken bestrides eller efterprøves af myndighederne.“

Men hvad nytter dette, når de dansksindede af forvaltningen i Kiel, af de kirkelige myndigheder med biskop Wester i spidsen og af mange underordnede instanser behandles som andenrangs statsborgere og man lægger dem alle mulige vanskeligheder i vejen for at køre dem træt?

På en række af det praktiske livs områder prøver man at kue de dansksindedes selvbestemmelsesret og vanskeliggøre deres erhvervs muligheder. Hvilken himmelvid forskel i forhold til de vilkår, under hvilke det tyske mindretal lever i Nordslesvig!

Vi noterer med tilfredshed, at både enkeltpersoner, den tyske nordslesvigske presse og mindretallets repræsentant her i tinget, det ærede medlem hr. Hans Schmidt, omend kun svagt tager til orde for vor linie, og vi noterer med tilfredshed mindretalskongressens forløb i Münster og bl. a. hr. Lannungs indlæg i Europarådets møde. Den valggeometri, man anvender for ved valgene i Sydslesvig at svække dansk repræsentation, skal man helt tilbage til Köllertiden i Sønderjylland før første verdenskrig for at finde sidestykke til. Jeg ønsker at påpege, at når alle demokratiske partier i sin tid i oktobernoten krævede administrativ adskillelse af Sydslesvig og Holsten, var det, fordi vi befrygtede det, der nu foreligger: at det overmægtige Holsten kunne og ville voldsføre det mindre Sydslesvig.

Formanden: Taletiden er udløbet.

Jørgen Gram: Da taletiden er udløbet, vil jeg slutte med at udtale følgende: vi fra vor side siger til de dansksindede dernede, at i hvad der foreligger, står vi og vort parti bag dem i deres bestræbelser for at hævde sig på alle måder, for at de skal kunne færdes som frie mennesker og ikke skal betragtes som andenrangs borgere. Det skal de vide, og det står, tror jeg, hele det danske folk bagved.

Ole Bjørn Kraft: Den højtærede udenrigsminister vil sikkert være enig med mig i, at

den redegørelse, ministeren gav tinget, ikke danner et meget brugbart grundlag for en debat. Der var meget få standpunkter i ministerens tale, og de, der var, var ikke blot velkendte, men for de flestes vedkommende temmelig almindelige. Talen var i hovedsagen et referat. Imidlertid er det af betydning for tinget og for offentligheden gennem en sådan redegørelse og diskussion at kunne danne sig en opfattelse af, hvorledes udenrigsministeren — der jo råder over et materiale til bedømmelse, der ikke står til rådighed for andre — bedømmer udviklingen og dens muligheder.

Jeg har forsøgt at finde ud heraf, men det har ikke været let, fordi ministeren omhyggeligt har holdt sig fra mere bestemte deklamationer; alle udtalelserne er, måske ganske bevidst, vage og ubestemte. Hvis ministeren et sted synes at have givet en bestemt og motiveret opfattelse udtryk, sløres den noget efter af en anden udtalelse, der gør det tvivlsomt, om det virkelig har været hensigten.

Jeg er imidlertid nået til den vurdering, at selvom den højtærede udenrigsminister nødig vil tilstå det — det passer måske ikke så godt ind i synspunkter, der ikke er så forfærdelig gamle — så er det den højtærede udenrigsministers opfattelse, at man må se pessimistisk på udviklingen. Han nærer et kun meget betinget håb til en afspænding, han venter sig med rette ikke meget af Genèvekonferencen, og skønt han meget stærkt fremhæver forhandlingerne om nedrustningen, kan der også her kun blive tale om et håb, som vi alle deler, men som der, hvis vi skal være helt ærlige, kun er meget ringe udsigt til skal blive til virkelighed i en overskuelig fremtid. Vi kan ikke på nogen måde vente — således som det i virkeligheden også gik igennem den socialdemokratiske ordførers tale — at disse forhandlinger, indenfor det tidsrum vi nu må regne med, skal føre til et positivt resultat, som kan danne en virkelig basis for en afspænding og for betryggelse af freden.

Hvis jeg nu har ret i denne opfattelse: at den højtærede udenrigsminister ser pessimistisk på udviklingen, må jeg erklære mig ganske enig med ham. Vi er ikke kommet ud af den kolde krig. Til trods for Genèvekonferencen går endnu i dag krigen videre i Indokina, skønt de to kommunistiske magt-